

לבנות בעיר. היא תחזור מאוחר. אמנם בדרך כלל נהגה יהודית להישאר ללון בבית השכנים עד שישבה שם כבידי סיטר, אבל אותו ערב עמד האב על כך במיוחד שהיא תחזור הביתה כשיבואו השכנים.

בחצות חזרה יהודית הביתה, הציעה את מיטתה ונכנסה לישון. אמה כיבתה את האורות, נכנסה לישון במיטתה, שבשעות היום שימשה ספה. לצד המיטה היתה מחוברת כוננית ספרים, גדושה בספרים עבי כרך: פרויד, קאפקה, גיטשה, דוסטויבסקי. את הרחובות השוממים של נוה-מגן האירו פנסים בודדים. הבית מספר 21 שברחוב היתה, היה שריו באפילה.

למרות האידיליה שהיתה נסוכה על משפחת גצלר, לא שררה השמחה בדירתם הפשוטה אך המרוהטת בטעם. ידעו זאת השכנים, ידעו זאת גם היידיים המועטים בחברתם היו הגצלרים נוהגים לבלות לפי רקים. חנה, אם המשפחה, אשה פשוטת הליכות הלבושה תמיד בפשטות, בחצאית או במכנסיים, היתה אשה עליוז'רית שנהגה לקבל דברים בקלות ולחייך תמיד. אולם גם טבעה זה לא יכול היה להסתיר מעיני זרים את המשבר שהתחולל במשפחתה בי חודשים האחרונים, משבר שהביא את בעלה עד לידי דכאון מוחלט, אותה לידי דיכדוך

ר יותר אופניים קנאה וברשות כינה את החמישית יב, עזרה ת הגיוס משפחת ה, הסיטו ת-הארון ערכו טיפלו ט שלהם, מצופה יצב אגר גלדילות, שה שלה הסנדלים ז אל מרכז לא היה תה עמה נ השכנים נה שיצאו

יהודית

לשבת ילדי - זולת אחד

ואת ילדיהם למין שתקה אילמת, שנראתה מזורה בעיני חבריה. כי בחודשים האחרונים גרמו ההיים בעיני יהודה גצלר ורעייתו בצבעים שחורים משחור.

לא תמיד היה זה כך. להיפך, במרבית שנות חייהם, נהגו יהודה ותנה גצלר לראות את החיים בצורה ורודה. יהודה, בן למשפחה ממוצא פולני, שהיגרה אחרי מלחמת העולם הראשונה לברלין, קיבל חינוך יהודי לאומי מילדותו. הוא היה בן להורים שלכל אחד מהם היו ילדים מנושאים קודמים. בברלין שלפני עלות הנאצים, היה יהודה חניך בית"ר. לארץ עלה לפני 26 שנה במסגרת עליית הנוער, ואחרי שעבר את שלבי הקליטה הרגילים, גר יהודה, שהיה בוגר בית"ספר תיכון, בירושלים.

הוא היה צעיר מוכשר ומפותח בעל נתונים שכליים רבים. הוא גיסה את כוחו במקצוע מספר, עד שהחליט כי ענף הפירסום הוא השטח שלו. תקופה מסוימת עבד במשרד פריסום ירושלמי, שבעלי התגייס עם פרוץ המלחמה לצבא הבריטי. יהודה ניהל את המשרד אחרי שהפך שותף בו. אולם הוא התאהב אז גם באשתו של בעל המשרד, שהיה בצבא. האשה התגרשה מבעלה, הפכה לגברת חנה גצלר.

חנה היתה גרפיקאית וקריקטוריסטית מוכשרת. למעשה שאפה להיות דוקא ציירת אופנה, אולם למקצוע זה לא היו מהלכים בארץ באותה תקופה. היא ציירה עיטורים לספרים, ביצעה עבודות גרפיות למשרד הפירסום של בעלה, ציירה גם את אחד השערים לספר הוזהב של הקרן הקיימת.

★ ★ ★ גאווה אישית בקורם

בירושלים המשיך יהודה את מסורת חינוכו הבית"רי, שימש תקופה מסוימת כמפקד קן בית"ר. אולם כשהתחתן נטש למעשה פעילות פוליטית, לא השתייך לאף אחד מארגוני המחתרת. בתקופה שלאחרי מלחמת העולם השנייה הכיר יהודה גצלר את בנימין לובוצקי, רביוויניסט שהתקרב ללח"י, ייסד את תנועת העם. אנג, לובוצקי, ששינה את שמו לאליאב, הוא כיום איש מפא"י ואחד מפרשני קול"ישראל.

כשהקים לובוצקי את עתון הערב מברק, היה גצלר אחד השותפים, שימש כמנהל של העתון. כאשר פשט העתון את הרגל, לא נטש גצלר את שטח העתונות, הפך למנהל מחלקת המודעות של עתון הערב המתחרה - ידיעות אחרונות. מתפקיד זה נקרא לשרת בצה"ל.

יהודה היה אז אב לשלושה ילדים, אשתו, שהיא בת לנשואי תערובת, היתה אמנית טובה בעזרתה יכול היה עסק הפירסום של שניהם לשגשג. אולם יהודה האמין ש- הוא נועד לזכרים גדולים יותר. הוא ניהל בחוש מיוחד לקריאת מחשבות הוולת. היה

בתליאבי, ים נדרשה טפל באחיה בבר רכושה זלקי הארץ.

כדירה בגבעת רמב"ם, פירנס במשכורתו הדי צבאית משפחה של שבע נפשות - מלבד ארבעת ילדיו, גם את אמיאשתו הזקנה. הכנסתה של אשתו מעבודתה כגרפיקאית היא שעזרה לו לשאת בעול. חנה ציירה עיטורים לספרים, ציירה את 'זמן התינוק', הצעתה לכול ישראלי הוצגה בתערוכת תביל.

הצבא רצה שהוא ישתלם. ויהודה עבר לירושלים כדי ללמוד שנה באוניברסיטה. את דירתו הקודמת מכר, ובתקופת שהותו בירושלים קיבל שיוכן במחנה אלנבי. אולם כאשר הסתיימה שנת ההשתלמות, והמשפחה היתה צריכה לחזור לתליאבי, החלו הצרות.

★ ★ ★ ריחה המתוק של ההצלחה

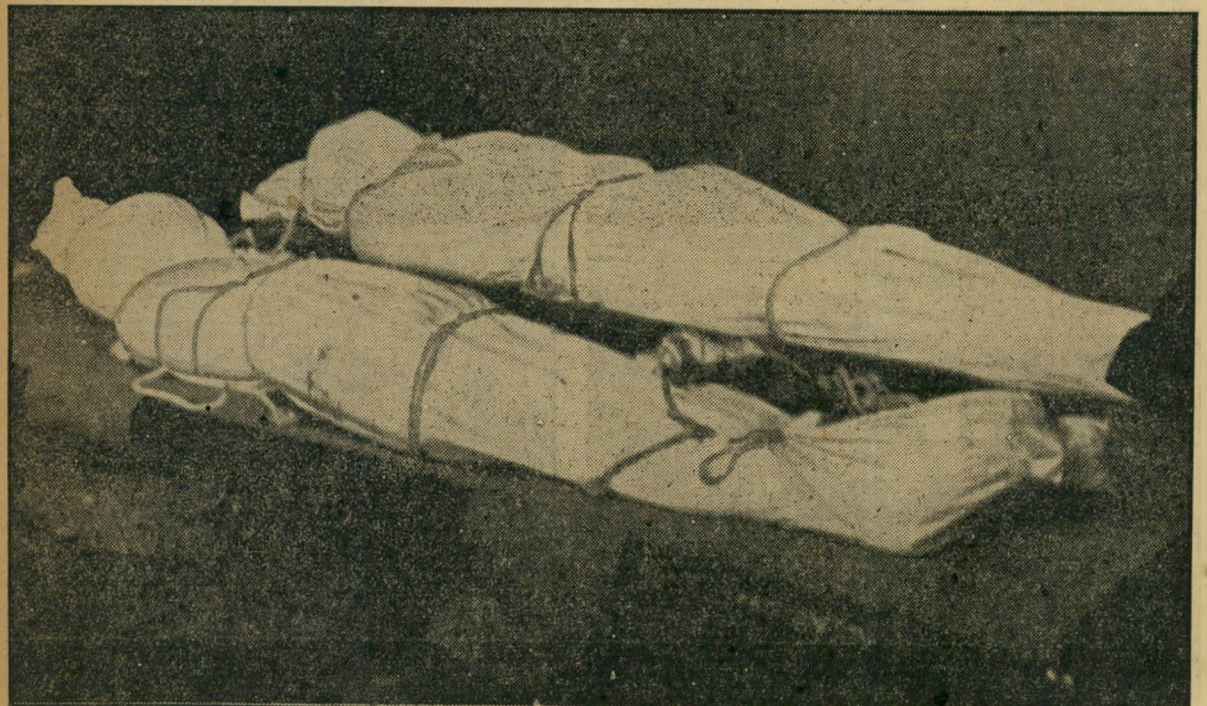
כדי לרכוש מחדש דירה מרווחת למשפחתו, להכנס לשיכון בנוה-מגן, היה יהודה זקוק לכסף. הוא נכנס לחובות שהעיקו עליו. השיכון היה מרוחק מה

לו כושר מחשבה מיוחד במינו, שאיפשר לו לפתח נושאים עד לסוף קיצוני ביותר. תכונות אלה שעשו רושם רב על מכיריו, הביאו להזמנתו לצה"ל.

את השירות החל יהודה בדרגת סגן-משנה ביחידת מודיעין. שם הבחינו שוב בכשרו נותני המיוחדים והוא הוקצה לשטח מירבשטח זה הש

תלם ולמד, הפך לאחד מראשי המדור. פרט מעניין לדמותו: כאשר היה צריך לעבור קורס קצונה שנועד במיוחד לאלה שהיו כבר בעלי דרגות קצונה, היה הקורס קשה במיוחד והרבה מההתניכים נכשלו והפסיקו בו. מרוב מאמץ בקורס קיבל יהודה שבר, אולם הוא הסתיר זאת ממדריכיו ומחבריו, ולמרות השבר הוסיף להתאמן ועבר את הקורס. כי הגאווה האישית והכבוד העצמי היו אחת מתכונותיו הבולטות ביותר.

בצה"ל התקדם יהודה והגיע עד לדרגת רביסרן. תקופה מסוימת שירת במדור לימבחינים פסיכוכיניים בקלט. הוא הסתדר

ברמת-השרון, זמן קצר לפני קבורתו בקבר אחים משותף. הקרבתו נקברה לפי הסדר: האם, יהודית, יעל, יגאל ורק לבסוף הובל האב, מבצע ההרג המשפחתי, לקבורה, בין בניו לבין אשתו.

בדרך לסבר
גמיותיהן של האם, חנה, והבת, יהודית, עטופות בתכריכים וקשורות בחבלים, מונחות על אלונקות בחדר הסהרה של בית הקברות